

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 210)

Dec (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 30)

ஸ்ரீ:-

8. சாதுராத்மயம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸச்சிதானந்த லக்ஷணம்
ஸர்வம் ஸர்வோத்தரம் ஸர்வபூதாந்த: ஸ்தமநாமயம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம் கூறத் தொடங்குகிறாள் - பரப்ரஹ்மமானது நான்கு வ்யூஹங்களில் ஸத் (நிலைத்து இருக்கின்ற வஸ்து), சித் (ஞானமயமானது), ஆனந்தம் (ஆனந்தமயமானது) என்பதான தன்மைகளுடன், அனைத்தையும் தன்னுள் கொண்டதாகவும், அனைத்தின் உள்ளும் அந்தர்யாமியாக உள்ளதாகவும், தோஷங்கள் அற்றதாகவும் உள்ளது.

9. வாஸுதேவ: பரம் ப்ரஹ்ம நாராயணமயம் மஹத்
தஸ்யாஹம் பரமா சக்திரஹந்தானந்த சிந்மயீ

பொருள் - வாஸுதேவனே அத்தகைய ப்ரப்ரஹ்மம். அனைத்தும் நாராயணமயமாக உள்ளது. அந்த நாராயணனுடைய சக்தியாகவும், நாராயணனாகிய தான், ஆனந்தமாகவும் ஞானமயமாகவும் என்று கொள்வதான நிலையும் நானே ஆவேன்.

விளக்கம் - இதனை ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில்(1) - ச்ரியை ஸமஸ்த சிதசித் விதாந வ்யஸனம் ஹரே: அங்கீகாரிபி: ஆலோகை: ஸார்த்தயந்த்யை க்ருத: அஞ்ஜலி: - ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் இந்த உலகில் பலவகையான சேதனங்களையும், அசேதனங்களையும் படைத்து வருகிறான். அப்படிப் படைத்து

வரும்போது, தனது படைப்புகள் பயன் உள்ளவையா, அல்லவா என்று எண்ணுகிறான். இதனால் அவனுக்கு ஒரு விதமான சோர்வு உண்டாகிறது (இதனை வ்யஸனம் என்றார்). இந்தச் சோர்வை பெரிய பிராட்டியான ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் நீக்குகிறாள் - எப்படி? அவனது படைப்புகள் அனைத்தையும் தாம் ஒப்புக்கொண்டதாக கூறி, அவற்றைப் பயனுள்ளதாகச் செய்கிறாள் - என்று கூறுவதைக் காணலாம். இதனையே இங்கு வேறுவிதத்தில் மஹாலக்ஷ்மி கூறுகிறாள்.

10. பிந்ந அபிந்ந ச வர்த்தே அஹம் ஜ்யோத்ஸநேவ ஹிமதீதிதே:

தாவாவாம் தத்த்வமேகம் து த்விதா பூதௌ வ்யவஸ்திதௌ

பொருள் - நானும் நாராயணனும் எப்போதும் ஒன்று என்றாலும், அதே நேரத்தில் சந்தரனைக் காட்டிலும் அதன் ஒளி வேறானது போன்று பிரித்து அறியப்படுகிறேன். இவ்விதம் வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள எங்களுடைய தனித்தன்மை காரணமாக நாங்கள் இருவரும் ஒன்றே என்றாலும், இரண்டாகத் தோன்றுகிறோம்.

11. ப்ரஹ்ம நாராயணம் மாம் யஜ்ஞாநேநைவாப்நுயாத்யதி:

பந்தா நாந்யோஸ்தி விஜ்ஞாநாதயநாய விபச்சிதாம்

பொருள் - மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஒருவன் உயர்ந்த ஞானத்தை அடையாமல் மோக்ஷத்தை அடைய இயலாது. அந்த ஞானம் மூலம் அவன் பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். அந்த ப்ரஹ்மம் நாராயணனே, அதாவது நானே ஆவேன்.

12. ஜ்ஞாநம் தச்ச விவேகோத்தம் ஸர்வத: சுத்தம் அவ்ரணம்

வாஸுதேவ ஏக விஷயம் அபுநர்பவ காரணம்

பொருள் - நன்மை தீமை ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறியவல்ல விவேகத்தை அளிக்கவல்ல அந்த ஞானமானது அனைத்துவிதங்களிலும் தூய்மையானதும்,

துன்பங்களை அளிக்காததும் ஆகும். வாஸுதேவனை மட்டுமே தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ள அந்த ஞானம், மீண்டும் பிறவாமையை உண்டாக்குகிறது.

13. ஜ்ஞானே தஸ்மிந் ஸமுத்பந்நே விசதே மாம் அநந்தரம்

தைஸ்தைரூபாயை: ப்ரீதிதாஹம் ஜீவாநாம் அமலாத்மனாம்

பொருள் - இத்தகைய ஞானம் கிட்டிய ஒருவன், அடுத்த நிலையில் என்னில் கலக்கிறான். இப்படிப்பட்டவன் இயற்றும் தோஷம் அற்ற கர்மங்களால், எனக்கு அவனைக் குறித்து மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாகிறது.

14. உத்பாவயாமி தஜ்ஞாநம் ஆத்மஜ்யோதி: ப்ரதர்சிகம்

உபாயாஸ்தே ச சத்காரோ மம ப்ரீதி விவர்த்தநா:

பொருள் - அந்த ப்ரீதி காரணமாக, ஆத்மாவைக் குறித்த ஞானத்தை அவனுக்கு உண்டாக்குகிறேன். என்னை இவ்விதம் ப்ரீதி அடையச்செய்ய நான்குவிதமான வழிகள் உள்ளன (இவை கர்மம், ஞானம், பக்தி, ந்யாஸம் = சரணாகதி என்பவை ஆகும். இவை அடுத்து கூறப்பட உள்ளன).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 210)

மேலும் ப்ரஹ்மத்தை, த்ரஷ்டா - காண்பவன் என்று கூறுவதால் மட்டுமே ப்ரஹ்மம் இந்த்ரியங்களை நம்பியுள்ளது (இதனால் இங்கு கூறப்படுவது ஜீவாத்மாவே ஆகும்) என்று கூறு முடியாது; காரணம் இயல்பாகவே ப்ரஹ்மம் அனைத்தும் அறிந்ததாகவும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-19) – பச்யத்ய சசஷு: ஸ ச்ருணோத்ய கர்ண: - கண்கள் இல்லாமல் காண்கிறான், காதுகள் இன்றிக் கேட்கிறான்
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-19) – அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா – கை கால்கள் இன்றி அனைத்தையும் எடுக்கிறான்.

மேலும் “தர்சன – காண்கிறான், ச்ரவண - கேட்கிறான்” என்பது போன்ற சொற்கள் உள்ளதால் மட்டுமே கண்கள் முதலான புலன்கள் மூலம் மட்டுமே ஞானம் ஏற்படுகிறது என்று கூற இயலாது (அல்லது ஞானம் இவ்விதம் புலன்களால் அடையப்படுகிறது என்று கூற முடியாது). ரூபம், சப்தம் போன்றவற்றை அறிதலே காண்பது, கேட்பது என்பதாகும். ஜீவாத்மாவைப் பொறுத்தவரையில் கர்மம் காரணமாக அவனுடைய இயல்பான ஞானம் மறைக்கப்பட்டதால், நிறம் போன்றவற்றைத் தனது இந்த்ரியங்களான கண் முதலியவற்றால் மட்டுமே அறியும்படியான நிலை உள்ளது; ஆனால் பரமாத்மாவுக்கு இந்த ஞானம் இயல்பாகவே உள்ளது (ஆகவே இந்தியங்களின் துணை அவசியம் இல்லை).

ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) – நாந்யே அதோ அஸ்தி த்ரஷ்டா – இந்தப் பரமாத்மா போன்று காண்பவன் வேறு யாரும் இல்லை - என்று கூறுவதன் மூலம், இவனைப் போன்று அனைத்தையும் நோக்கிக் கொண்டு, அனைத்தையும் நியமனம் செய்பவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. முந்தைய பகுதியில், ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) – யம் ப்ருத்வீ ந வேத - யாரை ப்ருதிவீ அறியாதோ, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) – யமாத்மா ந வேத – யாரை ஆத்மா அறியாதோ – போன்றுள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலம், அவனே ப்ருதிவீ, ஆத்மா போன்ற அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் என்றும், அந்தந்த பொருள்களால் காணப்படாமல் உள்ளான் என்றும் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தே ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-7-23) – அத்ருஷ்டோ த்ருஷ்ட: அச்ருத: ச்ரோதா - யாராலும் பார்க்கப்படாமல் பார்க்கிறான், கேட்கப்படாமல் கேட்கிறான் - என்று சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது. மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) – நாந்யே அதோ அஸ்தி த்ரஷ்டா – இவனைத் தவிர காண்பவர் வேறு யாரும் இல்லை - என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலம் இவனே அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் என்றும், இவனை நியமிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்றும் தெளிவாக்கப்பட்டது.

மேலும் காண்வ ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) – ஏஷ த ஆத்மா - இது உனது ஆத்மா – என்றும், மாத்யாந்தின ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) - ஸ த ஆத்மா – அவன் உனது ஆத்மா – என்றும் வெவ்வேறு விதமாக உரைப்பதைக் காணலாம். அதாவது ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக பரமாத்மா “தே” என்றுள்ள வேற்றுமை உருபு மூலம் பிரித்துக் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவுடைய அந்தர்யாமியாக ஜீவாத்மாவையே கொள்ள இயலாது.

1-2-20 ந ச ஸ்மார்த்தம் அதத்தர்மாபிலாபாத் சாரீர்ச்ச

பொருள் - ப்ரக்ருதியும், சரீர தொடர்புள்ள ஜீவாத்மாவும் அந்தர்யாமி அல்லர்; அவர்களுக்குப் பொருந்தாத தர்மங்கள் (தன்மை) கூறப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - ஸ்மார்த்தம் என்பது ப்ரதானம் மற்றும் ப்ரக்ருதி, சாரீர: என்பது ஜீவாத்மா ஆகும். கபிலருடைய ஸ்ம்ருதியில் கூறப்பட்ட ப்ரதானம் மற்றும்

ஜீவாத்மா ஆகியவை அந்தர்யாமியாக இருக்கமுடியாது; காரணம் அவர்களுக்குப் பொருந்தாமையாலும் ஆகும். இயற்கையாகவே அனைத்தையும் காணுதல், அனைத்தையும் நியமித்தல், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல், மரணம் அற்றவனாக இருத்தல் போன்ற பல தன்மைகள் இங்கு அந்தர்யாமிக்குப் படிக்கப்படுகின்றன. இந்தத் தன்மைகள் ப்ரக்ருதிக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் சிறிதளவும் பொருந்தாது.

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - அனைத்தையும் அறிந்திருத்தல், அனைத்தையும் நியமித்தல், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல் போன்றவை எப்படி ப்ரக்ருதிக்குப் பொருந்தாதோ, அதே போன்று ஜீவாத்மாவும் இது போன்ற தன்மைகள் கொண்டவன் அல்லன்; காரணம் ஜீவாத்மவின் தன்மைகள் இவற்றைக் காட்டிலும் வேறானது ஆகும். கடந்த இரண்டு சூத்திரங்கள் மூலம் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே சில தன்மைகள் பொருந்தும் என்றும், அவை ப்ரக்ருதி மற்றும் ஜீவாத்மாவுக்குப் பொருந்தாது என்றும் கூறப்பட்டது. இவை தவிர பரமாத்மாவே அந்தர்யாமி ஆவான் என்பதற்கு, அடுத்துள்ள சூத்திரத்தின் மூலம் வேறு ஒரு காரணத்தையும் கூறுகிறார்.

1-2-21 உபயே அபி ஹி பேதே ந ஏநம் அதீயதே

பொருள் - காண்வம் மற்றும் மாத்யந்தினம் ஆகிய இரண்டு சாகைகளிலும் அந்தர்யாமியை வேறுபட்டவனாக ஒதப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள உபயே - இரண்டு என்பது காண்வம் மற்றும் மாத்யாந்தின சாகைகளைக் குறிக்கும் (இரண்டு பிரிவுகள்). இந்த இரண்டு சாகைகளிலும் ஜீவாத்மா மற்றும் அசேதனமான வாக்கு போன்றவை, அந்தர்யாமியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே கூறப்படுகிறது. மாத்யாந்தின சாகையில் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, ஆத்மாவின் உள்ளே இருக்கிறானோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவுக்கு உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனக்கு ஆத்மாவும் அந்தர்யாமியும் மரணம் அற்றவனும் ஆவான் - என்று படிக்கப்பட்டது.

இதுவே காண்வ சாகையில் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) – யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந் - விஜ்ஞானத்தில் உள்ளவன் யாரோ – என்று தொடங்கி படிக்கப்பட்டது. அதாவது ஜீவாத்மா என்பவன் பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்படுபவன் என்பதால், அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மா வேறுபட்டவன் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இதுவே இங்கு கருத்து. ஆகவே பரமாத்மாவும், பாபங்கள் ஏதும் இல்லாதவனும் ஆகிய நாராயணனே இங்கு அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகப் படிக்கப்படுகிறான் என்று கூறப்பட்டது.

அந்தர்யாமியதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 210)

28. த்வயாதிகாரம்

ஆகர்ணினோ விதநுதே க்ருதக்ருத்யகக்ஷயாம்

ஆம்நேடிதோ திசதி யச்ச க்ருதார்த்த பாவம்

ப்ரத்யூஷதாம் பஜதி ஸம்ஸ்ருதி காலராத்ரே:

பத்மாஸஹாய சரணாகதி மந்த்ர ஏஷ:

பொருள் - எந்த ஒரு மந்த்ரம் உபதேசம் மூலம் கேட்கப்பட்டதாகவும், அதனை உச்சரித்தால் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்த நிலையை உண்டாக்குவதாகவும், மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிக்கப்படுவதாகவும், பலனைப் பெற்ற நிலையை அளிப்பதாகவும் உள்ளதோ, அத்தகைய த்வயம் என்னும் மந்த்ரமானது, தாமரையில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய நாராயணனிடம் செய்யும் ப்ரபத்திக்கு உரிய மந்த்ரமான இருந்துகொண்டு, ஸம்ஸாரம் என்னும் அடர்ந்த இரவுப்பொழுதிற்கு, அதிகாலைப் பொழுதாக உள்ள தன்மையை அடைகிறது.

த்வயம் திருமந்த்ரத்தில் பொருளை விளக்குகிறது

மூலம் - திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் ஆர்த்தமாகவாதல் சாப்தமாகவாதல் சொன்ன உபாய விசேஷத்தையும், இதின் பலமாகத் த்ருதீய பதத்திற் சொன்ன புருஷார்த்த விசேஷத்தையும் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கிறது த்வயம்.

விளக்கம் – திருமந்திரத்தில் காணப்படும் “நம:” என்னும் நடுவில் உள்ள சொல்லானது நேரடியாகவும் தெளிவாகவும், திருமந்திரத்தில் உள்ள உபாய தன்மையை (ப்ரபத்தி) உணர்த்துகிறது; திருமந்திரத்தில் உள்ள மூன்றாவது சொல்லான “நாராயணாய” என்பது திருமந்திரத்தின் மூலம் கிட்டவல்ல பலனாகிய உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைக் கூறுகிறது; இந்த இரண்டையும் சேர்த்து த்வய மந்திரம் தெளிவாக உரைக்கிறது.

த்வயம் ச்ருதிகளில் உள்ளதாகும்

மூலம் – இது கடவல்லியிலே பிரியவோதிச் சேர்த்து அநுஸந்திக்க விதிக்கையாலும், பகவச்சாஸ்திரத்திலே ஸ்ரீப்ரசந ஸம்ஹிதாதிகளிலே வர்ணோத்தாராதிகளும் பண்ணிப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும் ச்ருதி மூலமான தாந்திரிக மந்திரம். இத்தைப் பூர்வாசார்ய வாக்யமென்று சிலர் சொன்னதுவும், ஆப்தர் உபதேசித்தாரென்று ஆதரிக்கக்காகவாதல், பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் பகவச்சாஸ்திரத்திலே அருளிச் செய்கையாலேயாதல் ஆமத்தனை. இதுக்கு ருஷ்யாதிகளும் மூலமந்திராதிகளிற்போலே அபேக்ஷமாணர்க்கு மந்திர வ்யாகரணாதிகளிற்படியே கண்டு கொள்ளலாம்.

விளக்கம் – கடவல்லி என்பதான உபநிஷத்தில் காணப்படும் இரண்டு வெவ்வேறு பகுதிகளில் த்வய மந்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுக்கு இடையே வேறு சில வாக்கியங்கள் காணப்பட்டாலும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஒருவன், அந்த இரண்டு பகுதிகளையும் ஒரு மந்திரமாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, இந்த மந்திரத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுகிறது. பாஞ்சராத்திரத்தில் உள்ள ஸ்ரீப்ரசந ஸம்ஹிதை போன்றவற்றிலும், இந்த மந்திரத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் தனித்தனியாக எடுத்து, “முதல், இரண்டு” என்று வரிசையாக எண்ணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே த்வயம் என்பது ச்ருதி மூலமாக பாஞ்சராத்திற்கு வந்து, அதன் மூலம் நமக்கு வந்தது என்று அறியவேண்டும். த்வயத்தை ஒரு சிலர் பூர்வாசார்யர்கள் உரைத்த வாக்கியம் என்றும் கூறுவர். இதன் காரணம் என்னவென்றால் – ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தனர் என்று கூறினால்,

ஆசார்யர்களிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவர்கள் இதனை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கொண்டாடுவார்கள் என்பதாலும் அல்லது அனைவருக்கும் முதல் ஆசார்யனான ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் இதனைப் பாஞ்சராத்தரத்தில் அருளிச்செய்ததாலும் – ஆகும். இந்த மந்திரத்தின் ரிஷி யார், பீஜம் எது போன்றவற்றை மூலமந்திரங்களில் உள்ளது போன்று, இவற்றை அறிய விருப்பம் உள்ளவர்கள், மந்திரசாஸ்திரங்களிலும் இலக்கண நூல்களிலும் கண்டு அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 30)

85. ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன் பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹ போஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்ப த்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயந்நஸ்தல சுத்தி பண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

அவதாரிகை - இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு இவ் வாகாரங்க ளறிவார்க்கிறே ஜந்மத்தி லுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலோரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, நம்மாழ்வாருடைய மேன்மைகளை மேலும் நன்றாக விளக்கும்விதமாக, உயர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மேன்மைகளைப் பல

உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கி, இத்தகைய தன்மைகளை நன்றாக உணர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே, மற்றவர்களுடைய பிறவியில் உள்ள உயர்வும் தாழ்வும் அறிய இயலும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – [ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்] (ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) “மத் பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நோத்ராங்க விக்ரியாமமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திர் அஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சோபி வர்த்ததே” என்கிறபடியே என்கிறபடியே ம்லேச்ச ஜாதீயனாயுள்ளவனும் என்னுடைய பக்த ஜனங்கள் பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராதனத்தி லுகப்பும், தானே ஆராதிக்கையும், என்பக்கல் டம்பமற்றிருக்கையும், என் கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில் விகாரமும், என்னையே எப்போதும் நினைக்கையும், என்னை ப்ரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையு மென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச்செய்த பக்தியை யுடையனானால், (சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) “ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:; தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்” என்றும், “பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்ட வர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாத்யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூப சுத்தயர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேசைஷ யுண்டாகில் ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணி, (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) “ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்”, “நின்னோடுமொக்க வழிபட வருளினாய் போல” என்கிறபடியே, “மம நாதம், மம குல தைவதம்” என்கிறபடியே குலதெய்வமாச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனோடொக்க, “அவரெங்கள் குல தெய்வம்” என்கிறபடியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு. (பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்) “தத் பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்று அவன் திருவடிகள் விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்தம்; அவனமுது செய்த சேஷம் பரம பாவநம் என்கையாலே, அஹங்கார மதிராபாவநமத்தரான அசுத்தரும் இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாந்வயத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபரம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனாமென் றருளிச்செய்த பகவதுக்தியான

திருமுகமும் அதின் படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) பாஞ்சராத்திர ஆகமம் - மத் பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நோத்ராங்க விக்ரியாமமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திர் அஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சோபி வர்த்ததே - எனது அடியார்களிடம் அன்பும், என்னிடம் எந்தவிதமான ஆடம்பரத்தைக் காண்பிக்காமலும், எனது லீலைகளைக் கேட்கும்போது பக்தி காரணமாக குரல் தழுதழுத்தலும், ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிதலும், மயிர்க்கூச்சல் எடுப்பதும், என்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதும், என்னிடமிருந்து என்னைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் இருப்பதும் என்றுள்ள எட்டுவிதமான பக்தி ஒரு தாழ்ந்தவனிடம் உள்ளது என்றாலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும் ஒருவன் எனது அடியார்களிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டும், என்னை ஆராதிக்கும்போது மகிழ்வும், எப்போதும் தானே என்னை ஆராதித்தும், என்னிடம் ஆடம்பரம் காண்பிக்காமலும், எனது கதைகளைக் கேட்கும்போது பக்தியும், பக்தியின் விளைவாக ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து மயிர்க்கூச்சல் எடுத்தலும், என்னையே எப்போதும் நினைத்தலும், என்னைத் தவிர என்னிடமிருந்து வேறு பயன் எதிர்பாராமலும் என்றுள்ள எட்டுவிதமான பக்தி கொண்டவன் என்றால், (சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) - பாஞ்சராத்திரம் - ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:; தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் - எட்டுவிதமான பக்தி கொண்ட அவன், மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தாலும், அவனே அந்தணர்களில் உத்தமன், முனிவன், ஐச்வர்யம் பொருந்தியவன், பண்டிதன், அவனுக்கு ஞானம் அளிக்கலாம் என்றுள்ளவன், அவனிடமிருந்து ஞானம் பெறலாம் என்றுள்ளவன் - என்றும், திருமாலை (42) - பழுதிலா வொழுக்கலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதத்திலும் உயர்ந்தவனாகவும்; உயர்ந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்கள், தங்களுடைய பிறப்பு போன்றவற்றால் ஏற்பட்ட கர்வத்தால் தாழ்த்தப்பட்டதான தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தூய்மை அடையச் செய்யும்விதமாகப் பழகுவதற்கு

ஏற்றவனாகவும், அவர்கள் அவனுடைய ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் அந்த ஞானத்தை அவர்களுக்கு அளித்து. (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) - ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - நான் எவ்விதம் பூஜிக்கத் தக்கவனோ அது போன்று அவனும் பூஜிக்கத்தக்கவன் - என்றும், திருமாலை (42) - நின்னோடுமொக்க வழிபட வருளினாய் போல - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கத்யம் - மம நாதம், மம குல தைவதம் - எனது நாதனும் குலதெய்வமுமான ஸ்ரீரங்கநாதன் - என்று குலதெய்வமாகக் கொண்டாடப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு நிகராக, பெரியதிருமொழி (2-6-4) - அவரெங்கள் குல தெய்வம் - என்கிறபடியே குலதெய்வமாகப் கொண்டு அவர்களைப் பூஜிக்கும்படியாக. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்) - பாஞ்சராத்ரம் - தத் பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் - அவன் திருவடியைக் கழுவிய நீரானது ஒப்பற்ற தீர்த்தம், அவன் உண்டு வைத்த மீத உணவு மிகவும் தூய்மையானது - என்பதற்கு ஏற்ப, அப்படிப்பட்ட ஒருவன் தனது திருவடிகளைக் கழுவிய நீரானது ஒப்பில்லாத தீர்த்தம், அவன் உண்ட உணவின் மீதம் மிகவும் தூய்மையானது என்று கூறும் காரணத்தால், அஹங்காரம் என்ற மது பானத்தைப் பருகியதால் பித்துப் பிடித்தவர்கள் போன்றுள்ள தூய்மை அற்றவர்கள் கூட அத்தகைய தீர்த்தம் மற்றும் உணவின் மீதம் போன்றவற்றின் தொடர்பு காரணமாகத் தூய்மையான தன்மை அடையும்படிச் செய்கின்ற தூய்மையான தீர்த்த ப்ரஸாதம் அளிப்பவன் ஆகிறான் என்று அருளிச்செய்த பகவானுடைய திருவாக்கு நிறைந்த திருமுகப்பாசுரம் மற்றும் அதன்படி எடுக்கப்பட்டதான, திருமாலை (41) - வானுளார் அறியலாக - என்பதான ஆழ்வாருடைய திருப்பாசுரம், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - ஆகியவற்றை அறிந்தவர்களுக்கு அல்லவோ பிறப்பின் உயர்த்தி தாழ்ச்சி அறிய இயலும் !!

வ்யாக்யானம் - [விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்] (விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன்) அபர ராத்ரியிலே சென்று பாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, “கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தால கர்த்தவ்யம் தைவ மாஹ்நிகம்” என்றும், “அரவணையா யாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே” என்றும், “அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே” என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன்

பெரியாழ்வார், “துளபத் தொண்டாய” தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிய இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கா ளென்றுள் கலந்தார்” என்கிறபடியே பகவத் சேஷத்வ ஜ்ஞாந பூர்வகமாக அநந்ய ப்ரயோஜந வ்ருத்தியிலே அந்விதனாயுள் கலந்து, “எம் தொழுகுலம்” என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிக்கு மேற்றத்தை யடைந்த ஜந்மஸித்த நைச்யனான பாகவதன், (நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதா க்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, “த்வம் வை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாளம் ராக்ஷஸ்ச் சரணம் கத:” என்கிறபடியே, “நீ உன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்று கரை யேற்ற வேணும்” என்று சரணம் புக, “யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பவேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பிஷாத்” என்று நம்பி ஸந்நிதியில் பின்பு பாடின “நிலையார் பாடலா”ன கைசிகப் பண்ணாலே, “ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரஹ்ம ஸம்ஜ்ஞித:; யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முத்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:” என்னும்படியான வைகல்ய தோஷத்தாலே வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக்கட்டினபடியும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (விச்வாமித்ரரோடே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (23-2) - கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்தத்தயா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவ மாஹ்நிகம் - கௌஸலையின் மிகவும் சிறந்த புத்திரனே! இராமா! காலைப்பொழுது புலர்ந்தது, துயில் எழுவாயாக, தேவர்கள் விஷயமாக உள்ள கர்மங்களை இயற்றவேண்டும் - என்று விடியற்காலைப்பொழுதில் சென்று இராமனைத் துயில் எழுப்பிய விச்வாமித்திரர். (விஷ்ணுசித்தரோடே) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-2-1) - அரவணையா யாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே - என்று துயில் எழுப்பிய பெரியாழ்வார். (துளஸீப்ருத்யரோடே) - திருப்பள்ளியெழுச்சி - அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே - என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துயில் எழுப்பிய, திருமாலை (45) - துளபத்தொண்டாய தொல்சீர் தொண்டரடிப்பொடி - என்பதற்கு ஏற்ப

உள்ளவராகிய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் போன்றவர்களுடன் ஒரே கோத்ரம் ஆகும்படியாக. (உள்கலந்து) – இரவுப்பொழுதின் கடைசி யாமத்தில் சென்று பாடித் திருக்குறுங்குடி நம்பியைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துவதாக கைசிகமாஹாத்மயத்தில் கூறப்பட்டவனும், திருவாய்மொழி (3-7-9) - வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கா ளென்றுள் கலந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸ்ர்வேச்வரனுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன் என்ற ஞானத்திற்கு மேலாக வேறு எந்த ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் பாடுதல்” என்ற தொழிலில் மட்டும் ஈடுபட்டு ஒப்புமை இல்லாதவனும், (தொழுகுலம் ஆனவன்) – திருவாய்மொழி (3-7-8) – எம் தொழுகுலம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, உயர்ந்தவர்களும் கொண்டாடும்படியான ஏற்றத்தை அடைத்தவனும் ஆகிய இயற்கையாகவே தாழ்ந்த பிறவி கொண்ட பாகவதனாகிய நம்பாடுவான். (நிலையார் பாடலாலே ப்ரஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்) – சரககுலத்தில் பிறந்தவனான ஸோமசர்மா என்னும் அந்தணன், தான் தொடங்கிய யாகத்தைச் செய்யவேண்டிய விதிகளின்படி செய்யாமல், அது நிறைவு பெறுவதற்கு முன்பாகவே இறந்துவிட்டதால், ப்ரஹ்மராஷ்டிரஸனாகத் திரிந்துபோது, கைசிகமாஹாத்மயம் - த்வம் வை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாளம் ராஷ்டிரஸச் சரணம் கத: - “நீ உனது பண்ணுடைய மஹிமை காரணமாக என்னை இந்தப் பாவத்திலிருந்து கரையேற்ற வல்லவன்” என்று கூறியபடி, சண்டாளனாகப் பிறந்த நம்பாடுவானிடம் சரணம் அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ உன்னுடைய கீதத்தின் ப்ரபாவம் மூலம் என்னை இந்த ஆபத்திலிருந்து கரையேற்ற வேண்டும்” என்று சரணம் புகுந்து நின்றபோது, கைசிகமாஹாத்மயம் - யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பவேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோஷ்டியிஷ்யஸி கில்பிஷாத் - மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வரமாக உள்ள எந்த ஒரு கைசிகம் என்ற கீதம் என்னால் இங்கு பாடப்படுகிறதோ, அத்தகைய கீதத்தின் பலன் காரணமாக உன்னை இந்த பாவத்திலிருந்து விடுவிப்பேன் – என்பதற்கு ஏற்ப, திருக்குறுங்குடிநம்பி முன்பாகப் பாடப்பட்ட பெரியதிருமொழி (9-6-10) - நிலையார் பாடல் – போன்று உள்ளதான கைசிகப்பண் மூலம், கைசிகமாஹாத்மயம் - ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராஷ்டிரோ ப்ரஹ்ம ஸம்ஜ்ஞித:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா: - இப்படியாக உள்ள வரம் காரணமாக ப்ரஹ்மராஷ்டிரஸ எனத் திரிந்த ஸோமசர்மா, தான் யாகத்தை நடுவில் நிறுத்தியதால் உண்டான பாவம் விலகி விடுதலை அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, யாகத்தில் உண்டான குறை காரணமாக ஏற்பட்ட ரஷ்டிரஸ என்னும் நிலையை நீக்கிக் கரையேற்றியதால், ஸோமசர்மா என்ற அந்தணனின் யாகத்தில் உண்டான குறையை நம்பாடுவான் முடித்தது குறித்து,

(அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன் பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும்] (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாத வம்சஜ ராகையாலே, “ஏழையேதலன் கீழ்மகன்” என்னும்படி ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவை யெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே, தர்மயைக்யத்தாலே “வானோர் தலைமகனா” யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு, “உகந்து தோழன் நீ” என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய். (தம்பிக்கு முன் பிறந்து) “உம்பியும்” என்கையாலே இவர் தம்பியான இளையபெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி, பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளா நிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநு ஸந்தாநத்தா லுண்டான பிரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளையபெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, “கூரணிந்த வேல்வலவன்” என்றும், “ததஸ்த்வஹஞ்ச உத்தம பாண சாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷமண:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க் கொண்டு, இவர் மேலே கண்ணாய் நின்று, அவர் நினைவு சோதித்து, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) “ஆசசசேஷத ஸத்பாவம் லக்ஷமணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாய அப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:” என்கிறபடியே ராமவிஹ க்லிஷ்டனாய் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்றும், “பரவாநஸ்மி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் பக்கல் ப்ரேம பாரதந்தர்யங்களே நிரூபகமாம்படி யிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இஷ்டவாகு வம்ச்யரோடு ஏக குலமானபடியும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (கீழ்மகன்) - வேடர்களுடைய குலத்தில் பிறந்த காரணத்தால் பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழையேதலன் கீழ்மகன் - என்பதற்கு ஏற்ப பிறவி,

செயல்பாடு, ஞானம் போன்ற பலவற்றாலும் தாழ்ந்தவனாகிய குகன், (தலைமகனுக்கு) - அயோத்தியில் வாழ்கின்ற அனைவருக்கும் சக்கரவர்த்தியாக உள்ள காரணத்தால் அவர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது மட்டும் அல்லாமல், சூரியன் போன்று அனைவருக்கும் ஒரே தர்மத்துடன் உள்ள காரணத்தால், திருவிருத்தம் (53) - வானோர் தலைமகன் - என்றுள்ள சக்கரவர்த்தி திருமகனாகிய இராமனுக்கு. (ஸமஸஹாவாய்) - பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உகந்து தோழன் நீ - என்பதற்கு ஏற்ப ஒத்த நண்பனாகவும். (தம்பிக்கு முன் பிறந்த) - பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உம்பியெம்பி - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு முன்பு பிறந்தவன் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவனாகவும். (வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்து) - இவ்விதம் தன்னை ஏற்றுக் கொண்ட இரவுப்பொழுதில், இராமன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், இராமனுடைய மென்மையை எண்ணியபடியே உள்ளதால் ஏற்பட்ட பிரிவு காரணமாக உறக்கம் இன்றி கைகளில் வில்லுடன் இராமனுக்குக் காவலாக உலவி நின்ற லக்ஷ்மணனைக் குறித்து சந்தேகம் கொண்ட குகன், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-10-4) - கூரணிந்த வேல்வலவன் - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-23) - தத்ஸ்த்வஹஞ்ச உத்தம பாண சாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதனைத் தொடர்ந்து உயர்ந்த வேல் மற்றும் அம்புகள் கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணன் எங்கு உலவினானோ அங்கு நானும் இருந்தேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆயுதங்களுடன் கூடியவனாக, லக்ஷ்மணன் மீது தன் கண்கள் வைத்தபடி நின்று, அவனுடைய சிந்தனையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவனாகவும். (தமையனுக்கு) - இராமனைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் மிகவும் வருத்தம் கொண்டு திருச்சித்ரகூடம் செல்லும் பொருட்டு வந்த பரதனிடம், (இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி) - அயோத்யாகாண்டம் (86-1) - ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாய அப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர: - அந்தக் கானகத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட குகன், பரதனிடம் லக்ஷ்மணனிடத்து உள்ள நல்ல தன்மைகள் குறித்து உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனின் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடைய, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - சிறுவயதிலிருந்தே லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் மிகுந்த பக்தியுடன் இருந்தான் - என்றும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - பரவாநஸ்மி - உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, இராமனிடம் காண்பிக்கும் ப்ரேமை மற்றும் வசப்பட்ட தன்மை

ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே “லக்ஷ்மணன் இன்னான்” என்று நிரூபிக்கும்படியாக உள்ள தன்மையைக் கூறுபவனாகவும். (ஏக குலம் ஆனமையும்) - இவ்விதம் உள்ள குஹன், இசுடிவாகு வம்சத்தினரோடு ஒரே வம்சம் என்று ஒன்றாகக் கலந்து நின்ற நிலையைக் குறித்து, (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹ போஜநமும்] (தூதுமொழிந்தியாதி) “முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து” என்று பிராட்டிக்கு தூது வாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:” என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரி கையால் பண்ணின ஸம்யக் போஜநமும்; “குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா” என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன், பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, “விதுராந்நாதி புபுஜே சுசீநி குணவந்திசு” என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும்; “தூது வந்த குரங்கு” என்கிற திருவடி, “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்ற ப்ரீதியாலே, “உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்ஷீ விபீஷண: நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத் துல்யம் ஸஹபோஜநம்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி, “கோதில் வாய்மையினாயோடுமுடனே யுண்பன் நான்” என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (தூது மொழிந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜனமும்) பெரியதிருமொழி (2-2-3) - முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சீதைக்குத் தனது தூது செய்தியை அனுப்பிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமன், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ: - தசரதனுடைய புத்திரனாகிய இராமன் சபரியால் நன்றாக பூஜிக்கப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப சபரியின் கைகளால் அவளுடைய குணத்திற்கு ஏற்றபடி இருந்த நல்ல உணவு உண்டான். (தூது நடந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜனமும்) - பெரியதிருமொழி (6-2-9) - குடை

மன்னரிடை நடந்த தூதா - என்பதற்கு ஏற்ப பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்ற க்ருஷ்ணன், பீஷ்மர் மற்றும் துரோணர் ஆகியவர்களுடைய வீடுகளுக்குச் செல்லாமல் விடுத்து, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - விதுராந்நாதி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச - தூய்மை மற்றும் சிறந்த குணம் பொருந்திய விதுரரின் வீட்டில் அன்னம் உண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, விதுரரின் தூய்மை மற்றும் இன்பமான தன்மை ஆகியவற்றைக் கண்டு தனது திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து, விதுரரின் வீட்டில் உணவை உண்டான். (தூது வந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜனமும்) பெரியதிருமொழி (10-2-6) - தூது வந்த குரங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அனுமனால், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-78) - த்ருஷ்டா ஸீதா - சீதை இலங்கையில் என்னால் பார்க்கப்பட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப "சீதையைக் கண்டவன்" என்ற ப்ரீதி காரணமாக, பாத்மோத்தர புராணம் - உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண: நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத் துல்யம் ஸஹபோஜநம் - இராமன் செய்த உதவி காரணமாகவே சுக்ரீவன் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தான், விபீஷணன் அரசபதவியை எண்ணினான், எதனையும் விரும்பாமல் அனுமன் கைங்கர்யம் மட்டுமே செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப மகிழ்ந்த இராமன், அனுமனின் உள்ளத்தை அறிந்து, பெரியதிருமொழி (5-8-2) - கோதில் வாய்மையினாயோடுமுடனே யுண்பன் நான் - என்று கூறும்படி அனுமனுடன் சேர்ந்து இராமன் உணவு உண்டான். இவற்றை (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்] (ஒரு பிறவியிலே இத்யாதி) யதுகுலத்திலே பிறந்து கோப குலத்தில்கே ஸஜாநீயத்வேந வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷி புத்ரராய்ப் பிறந்து போய் மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு) - யதுவம்சத்தில் அவதரித்து, ஆயர் குலத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவே வளர்ந்த காரணத்தால், ஒரு பிறப்பில் இரண்டு பிறவிகளாக விளங்கிய க்ருஷ்ணனுக்கும், ரிஷியின் புத்திரராகப் பிறந்து பிரம்பன் குலத்தில் அந்த இனத்தில் ஒருவராகவே வளர்ந்த காரணத்தால் ஒரு பிறப்பில் இரண்டு பிறவிகள் என்று விளங்கிய திருமழிசையாழ்வாருக்கும். (தர்மஸூத்ர ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும்) - தர்மபுத்திரன், தான் செய்த ராஜஸூய யாகத்தில் க்ருஷ்ணனுக்கு அக்ர தாம்பூலம் அளித்தமையும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருவையாற்றின் அருகில் காணப்படும் பெரும்புலியூர் என்ற இடத்தில் வசித்த அந்தணர்கள், தாங்கள் இயற்றிய யாகத்தில் திருமழிசையாழ்வாருக்கு முதல் மரியாதை அளித்தமையும் குறித்து, (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 175)

3-1-2 கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா

சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி யொளியொவ்வாது

ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுண்ணைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்

பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி

பொருள் - உயர்ந்த தேஜஸ் உருவமாக உள்ளவனே! உறுதியாக உரைக்கவேண்டும் என்றால், உன்னுடைய திருக்கண்கள், திருக்கரங்கள் மற்றும் திருவடிகள் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரை மலரானது ஒப்பாகாது. தீயில் சுட்டு, திரவ வடிவத்தில் ஆக்கி, உரைக்கப்படும் தங்கமானது உனது திருமேனியிலிருந்து வெளிவரும் தேஜஸ்ஸுக்கு ஒப்பாகாது. ஆகவே இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் இது போன்ற உவமைகளை உரைத்து உன்னைப் புகழ்தல் என்பவை அனைத்தும் தங்களுக்குத் தோன்றியதை உரைத்தவைகளாயும், தாழ்ந்தவையாயும் ஆகின்றன.

அவதாரிகை - அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு அவத்யமாமித்தனை என்கிறார்.

விளக்கம் - கள்ளழகருடைய அழகைக் குறித்து உலகில் உள்ளவர்கள் கூறும் பலவிதமான துதிகள் அனைத்தும் அவனுடைய அழகுக்கு ஒப்பில்லாத காரணத்தினால், அந்தத் துதிகள் பலவும் அவன் விஷயத்தில் தாழ்வையே

ஏற்படுத்தும் என்கிறார் (உயர்ந்த ஒரு பொருளைத் தாழ்ந்த சொற்கள் கொண்டு வர்ணித்தால், அந்தப் பொருளுக்குத் தாழ்ச்சி ஏற்படும் அல்லவோ).

வ்யாக்யானம் - (கட்டுரைக்கில்) அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கிச் சொல்லப்போகாது. (கட்டுரைக்கில்) கட்டுரையென்று - முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. ஓரோ வ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. குளிர நோக்கின கண், தோற்று விழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவையிருக்கிறபடி. “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ந க்ரம:” என்கிறவிடத்தில் - அடைவு சொல்லுகிறதன்றே. இவரும் அநுபவத்துக்கு பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறாரித்தனையிறே; “நின் கண்” என்கையாலே, “உனது முகச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; பாதமென்று “அடிச்சோதி” என்றத்தை நினைக்கிறது; கையென்று - தாம் நடுவநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (கட்டுரைக்கில்)- “கட்டுரைக்கில்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? முதலில் இது போன்று உவமைகளை அவன் விஷயத்தில் உரைத்தல் என்பதே தகாத செயலாகும். அதனையும் மீறி உரைத்தால், வேதங்கள் - நேதி நேதி - அது அல்ல, அது அல்ல - என்று கூறுவது போன்று மட்டுமே வர்ணிக்க இயலும். நீரில் முழுகுபவர்கள், நீர்க்குமிழ்கள் வெளியே வெளிப்படும்படியாகத் தரை அளவிற்கு முழுகுவது போன்று, அவனுடைய அழகை அநுபவித்து நிற்கலாம் அல்லாமல், சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது. (கட்டுரைக்கில்) - “கட்டுரைக்கில்” என்பதை, “கூறினால்” என்று பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார்; அப்படியே உரைத்தாலும், பலரும் கூறுவது போன்று உனது திருக்கண்கள், திருவடிகள், திருக்கரங்கள் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரைமலர்கள் எந்தவிதத்திலும் ஒப்பாகாது. ஆனால், கேசம் தொடங்கி திருவடி முடிய அல்லது திருவடி தொடங்கி கேசம் முடிய என்று வர்ணிக்காமல் “கண், திருவடி, திருக்கரம்” என்றுள்ள வரிசையில் ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கள்ளழகருடைய திருக்கண்கள் நம்மை மிகவும் கருணையுடன் நோக்குகின்றன; அந்தப் பார்வைக்கு மயங்கி நாம் அவனுடைய திருவடிகளில் விழுகிறோம்; அப்படி விழுந்த நம்மை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொள்வது அவனுடைய திருக்கரங்கள் ஆகும்; இதனால் இந்த வரிசையில் உரைக்கிறார். மேலும் ஒரு காரணமும் உரைக்கிறார். ந சாஸ்த்ரம்

நைவ நக்ரம்: - ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவனுக்கு எந்தவிதமான சாஸ்திரக் கட்டுப்பாடும் விதிகளும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் உரைக்கிறார் எனலாம். அல்லது கடந்த பாசுரத்தில் முடிச்சோதி, அடிச்சோதி, கடிச்சோதி என்றார்; இதனையே மீண்டும் உரைக்க வந்தவராக, “உனது முகச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “நின் கண்” என்றும், “அடிச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “பாதம்” என்றும், “கடிச்சோதி” என்பதற்குப் பதிலாக “கை” என்றும் உரைத்தார் எனலாம். அதாவது கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான திருமுடி, திருவடி மற்றும் இடுப்பு ஆகியவற்றுக்கும் ஏதும் ஒப்பாகாது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சுட்டுரைத்த இத்யாதி) பொன்னை உபமாநமாகப் போராடுதென்கைக்கு சிஷிக்கிறார். (சுட்டுரைத்த) காய்ச்சி ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிசுமான திவ்யவிக்ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது. இத்தனை சிஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் பாதம் போராது. “ருக்மாபம்” என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் - (சுட்டுரைத்த இத்யாதி) - தங்கத்தைக் கூட உவமையாகக் கூற இயலாது என்று அருளிச்செய்கிறார். நன்றாக உருக்கப்பட்டு அச்சில் வார்த்து எடுக்கப்பட்ட தூய்மையான தங்கம் கூட உனது இயல்பாகவே ஒளி வீசுவதான திருமேனியின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது; தங்கம் காய்ச்சப்பட்டால் மட்டுமே ஒளிவீசும், உனது திருமேனி இயல்பாகவே ஒளியுடன் ஒளியுடன் உள்ளது. வெறும் தங்கத்தை இவன் திருமேனியுடன் கூற இயலாது; இதன் காரணமாகவே “சுட்டு, உரைத்த, நல்” என்று மூன்றுவிதமான அடைமொழிகளுடன் தங்கத்தை உரைத்தார். ஆனால் இவ்விதம் கூறினாலும் ஒப்பாக உரைக்க இயலாது. மநுஸ்மருதி - ருக்மாபம் - ஓடவைத்த பொன் போன்றவன் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஷ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: - சூரியமண்டலத்தில் பொன் நிறமான புருஷன் உள்ளான் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஒட்டுரைத்து) ஒட்டாவது - கூடுகை. அதாவது, சேருகை, ஸத்ருசமா யிருக்கை. உனக்கு ஸத்ருசமாகச் சொன்னார்களாய். (இவ்வுலகு) “மஞ்சா: க்ரோசந்தி” என்கிறபடியே காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த

லெளகிகர். ப்ராக்ருத பதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள். (உன்னை) சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யனாய். அவைதானும் புகழ்ப்புக்கால் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்னும்படியான உன்னை. (புகழ்வெல்லாம்) உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களா யிருக்கிறதுமெல்லாம். (பெரும்பாலும்) மிகவும் ப்ராயேண. (பட்டுரையாய்) பட்டது உரைக்கை - நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை. விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. (புறகென்றே காட்டுமால்) புன்மையையே காட்டா நின்றது. இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னானாய் விஷயத்தில் ஸ்பர்சியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படி என்? என்னில், ரத்நமறியாதா னொருவன் “குருவிந்தக் கல்லோடொக்கும் இது” என்றால், அவ்வளவாகவினே இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி. அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமினே; அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும். இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில், (பரஞ்சோதி) “நாராயணபரோ ஜ்யோதி:” என்கிறபடியே நீ ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயனாகையாலே.

விளக்கம் - (ஒட்டுரைத்து) - ஒட்டு என்றால் கூடுதல், சேர்தல், அதாவது ஒப்பாக இருத்தல். பொன் என்பது போன்ற பொருள்களை உனக்கு ஒப்பாக உலகில் உள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள். (இவ்வுலகு) - மஞ்சா: க்ரோசந்தி - [கட்டிலின் மேல் உள்ளவர்கள் எழுப்பும் ஓசையை] கட்டில் ஓசை எழுப்புகிறது - என்பது போன்று, தங்களால் காணப்படும் தங்கம் போன்றவற்றுக்கு மேற்பட எதனையும் உவமையாகக் கூற இயலாதபடி லெளகீகத்தில் உள்ள உலகத்தினர். இந்த உலகில் காணப்படும் பொருள்களின் வேறுபாட்டை அறியாதவர்கள். (உன்னை) - சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கபடி உள்ள உன்னை. அந்தச் சாஸ்த்ரங்களும் கூட உன்னைப் புகழ முனைந்தால், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (9-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - ஆனந்தத்தின் எல்லை காண இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்புகின்றன - என்னும்படி உள்ள உன்னை. (புகழ்வெல்லாம்) - உள்ளவற்றை உள்ளபடி உரைத்தாலும், இல்லாதவற்றைச் சேர்த்து கொண்டு உரைத்தாலும் அவை அனைத்தும். (பெரும்பாலும்) - மிகவும், அனேகமாக, அனைத்தும் என்று பொருள். (பட்டுரையாய்) - தங்களுடைய மனதில் பட்டவற்றை உரைத்தல் என்று அளவு மட்டுமே ஆகும். கூற வந்த விஷயத்தை ஆராயாமல், தங்கள் மனதில் தோன்றியதை உரைத்தல். (புறகென்றே காட்டுமால்) - இவை

தாழ்வையே ஏற்படுத்தும். ஆனால் ஒருவன், தான் கூற வந்ததை விடுத்து, மனதில் தோன்றிய பலவற்றையும் உரைத்தால், அந்தப் பொருள் குறித்துக் கூறாமல் இருக்கிறான் என்றே ஆகிறது; இவ்விதம் உள்ளபோது அந்தப் பொருளுக்கு அவனால் எப்படித் தாழ்வு ஏற்படும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இரத்தினக்கல் ஒன்றின் பெருமை அறியாத ஒருவன், “இந்தக் கல் கூழாங்கல்லைப் போன்றது” என்று உரைத்தால், இரத்தினக்கல் என்பதைப் பொறுத்தவரை அவன் அந்த அளவு மட்டுமே மதிக்கிறான் என்றாகும் அல்லவோ? இது போன்றே உலகில் உள்ளவர்கள் செய்யும் துதிகள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்துவதாகும். இவ்விதம் தாழ்வை ஏற்படுத்தும் என்பது என்ன காரணத்தினால் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (பரஞ்சோதி) - நாராயண அநுவாகம் - நாராயணபரோ ஜ்யோதி: - நாராயணனே உயர்ந்த ஒளி - என்பதற்கு ஏற்ப நீ அனைத்து பொருள்களிலும் வேறுபட்ட ஜாதியாக உள்ளதால் ஆகும்.

3-1-3. பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின்மற்றோர்

பரஞ்சோதி யின்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற

பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்

பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே

பொருள் - அனைத்திலும் உயர்ந்த எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடிய ரூபமாக நீயே உள்ளாய். உன்னைத் தவிர இது போன்று உயர்ந்த ஒளி வீசும் வஸ்து மற்றொன்று இல்லாத காரணத்தால், உபமானம்தும் இல்லாதபடி, “பரம்ஜோதி” என்று வேதங்களால் போற்றப்படுகிறாய். இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே பரந்து விரிந்துள்ள இந்த லோகத்தைப் படைத்தாய். ஆனால் நீ படைத்த இந்த லோகத்தில் காணப்படும் எத்தகைய தோஷங்களும் உன்னில் ஏற்படாதபடி எல்லையற்ற ப்ரகாசத்தை எனக்குக் காண்பித்தவனே! அத்தகைய ப்ரகாசத்தைக் காட்டிலும் பசுக்கள், இடையர்கள் என்றுள்ள பலரிடமும் எளிமை என்ற ப்ரகாசத்தை அதிகமாக வெளிப்படுத்தியவனே! உனது மேன்மையானதும், மாறுபட்டதும் ஆகிய திருமேனியின் உயர்த்தி, உபமானம் கூற இயலாத தன்மை, உலகில் காரணமாக இருத்தல் போன்ற பலவற்றையும் நான் ஒரு பாசரம் மூலம் கூறத் திறன் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - “நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும். வ்யாவ்ருத்தரே நீர் பேசினாலோ?”, என்ன; “என்னாலேதான் பேசப்போமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உரைத்ததைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மைக் குறித்து உலகினர் கூறுவது நமக்குத் தாழ்வாகவே முடியும் என்று நீவிர் உரைக்கிறீர். அதனை விட்டுத் தள்ளும். நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற காரணத்தால், அவர்களைத் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்கும் நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அடியேனாலும் உரைக்க இயலுமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) “பரமாய் பரஞ்சோதி நீ”. வடிவழகிலேயாதல், ஐச்வர்யத்திலேயாதல் அல்பமேற்றமுடையான் ஒருவனைக் கண்டால், “உன்தன்னை தேஜஸ்ஸுடையான் ஒருவனில்லை; உன்தனை ஐச்வர்யமுடையான் ஒருவனில்லை” என்பர்களிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, “இனியொரு வ்யக்தியில் அவையில்லை” என்னும்படி பூர்ணமாகவுள்ளது உன்பக்கலிலே யாகையாலே, பரமாய்க் கொண்டு பரஞ்சோதியைச் சாஸா யிருக்கிறாய் நீ. “தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) - “பரஞ்சோதி” என்று கூறினால் போதாதோ, “பரமாய்” என்னும் அடைமொழியைச் சேர்க்கவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை “பரமாய் பரஞ்சோதி நீ” என்று படித்து பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது இந்த உலகில் வடிவழகு அல்லது செல்வம் போன்ற அற்ப விஷயங்களில் சிறிதளவு ஏற்றத்துடன் உள்ள ஒருவனைக் கண்டால் மற்றவர்கள் அவனிடம், “உன்னைப் போன்று தேஜஸ் உள்ளவர்கள் யாரும் இல்லை, உன்னைப் போன்று செல்வம் கொண்டவர்கள் யாரும் இல்லை”, என்பார்கள். அது போன்று அல்லாமல், “இந்த உலகில் எந்த ஒரு வடிவிலும் இப்படிப்பட்ட தேஜஸ் இல்லை, ஐச்வர்யம் இல்லை”, என்னும்படி பரிபூர்ணமாக உள்ள தேஜஸ்ஸானது உன்னிடம் உள்ளது. இதனால் ஒப்புயர்வற்ற பரஞ்சோதியாக நீ உள்ளாய். கடவல்லீ (2-5) - தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி -

ப்ரஹ்மத்தின் தேஜஸ்ஸால் இவை அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (நின்னித்யாதி) லோகத்தில் தன்னோடொத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச் செய்தே, “உனக்கு ஸமராதல், அதிகராதலுண்டோ?” என்னக் கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே உபமான ரஹிதனாய்க் கொண்டு வர்த்தியா நின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ. தனக்குங்கூடக் கடவனல்லாதான் ஒருவனை “நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்”, என்னக் கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னுடைய ஸங்கல்பவலேசத்திலே கார்யாகாரமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமாக நின்றுள்ள லோகங்களெயெல்லாம் உண்டாக்கின எம்பரஞ்சோதி.

விளக்கம் - (நின்னித்யாதி) - நின்னிகழ்ந்து = உன்னைத் தவிர, மற்றொரு பரஞ்சோதி இல்லாத காரணத்தால் உபமானம் இல்லாதபடி நிற்கிற. இந்த உலகில் யாரோ ஒருவனைப் பார்த்து, அவனைப் போன்றவர்களும் அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களும் பலர் இருந்தாலும் அவனிடம், “உனக்குச் சமமோ அல்லது உயர்ந்தோ யாரும் உள்ளனரோ, இல்லை”, என்று கூறுவதைக் காணலாம். இவ்விதம் உன்னைப் பொறுத்தவரை யாரும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸுடன் இல்லாத காரணத்தால், உபமானம் ஏதும் இல்லாதவனாக, மேன்மேலும் ஓங்கியபடி உள்ள பரஞ்சோதி நீயே ஆவாய். அடுத்து, “உலகம் படைத்த” என்று கூறாமல் “நின்னுள்ளே படர்” என்று விரிவாகக் கூறக் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தன்னைக் கூட தான் படைத்துக் கொள்ள இயலாத நான்முகன் போன்றவர்களிடம், “நீ அல்லவோ அனைத்தையும் படைத்தாய்”, என்று கூறுவது காண்கிறோம். அப்படி அல்லாமல், உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஒரு மிகச் சிறிய துளியை மட்டுமே கொண்டு, உனது காரியத்தின் உருவமாகப் பரந்து விரிந்துள்ள அனைத்து லோகங்களையும் உண்டாக்கிய எனது பரஞ்சோதி.

வ்யாக்யானம் - “புத்ரஸ்தே ஜாத:” என்னுமாபோலே அவற்றை உண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர் இது. ஸ்வபாவிகமான மேன்மை அது;

காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகர் இது. இப்படியிருக்கிற மேன்மையை எல்லை காணிலும். (கோவிந்தா) நீர்மை தரை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறது. (பண்பு) உன்னுடைய ப்ரகாரம். அது என்னாற் சொல்லப்போகாது, அநுபவித்துப்போமித்தனை. (கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே) “நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்” என்று நெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணாதது சொல்லத்தானே போகாதினே.

விளக்கம் - புத்ரஸ்தே ஜாத: - உனக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்துள்ளான் - என்று கூறுவது கேட்டு மகிழ்வது போன்று, “இந்த லோகத்தை உண்டாக்கினான்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பின்னர், அதனைக் கேட்டு, இவருடைய பாசுரத்தைக் கேட்ட இனிமை காரணமாக திருமேனியில் உண்டான புகர். பாசுரத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள “பரஞ்சோதி” என்ற பதம் தொடக்கமாக, “படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி” என்று முடிவது வரை உள்ள “பரஞ்சோதி” என்ற பதங்கள் இயல்பாகவே இவனுக்குள்ள மேன்மையைக் கூறுகிறது. ஆனால் “நின்னுள்ளே படர் உலகம் படைத்த எம் பரஞ்சோதி” என்று கூறுவதில், உலகின் காரணமாக உள்ளதால் உண்டான மேன்மையைக் கூறினார். இப்படியாக உள்ள உனது மேன்மையை முற்றிலுமாக உணர இயன்றாலும், (கோவிந்தா) - உனது நீர்மை என்பது எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதே! (பண்பு) - உனது ஸௌலப்யம், எளிமை என்பது அநுபவிக்க இயலும்படி உள்ளதே அல்லாமல் என்னால் சொற்கள் கொண்டு கூற இயலாதபடி உள்ளது. ஏன் கூற இயலாது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கோவிந்தா) - திருவிருத்தம் (98) - நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளத்தால் நினைத்துப் பார்க்கக் கூட இயலாத ஒன்றை, சொற்கள் கொண்டு கூற இயலுமா?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 37)

32. பொருந்திய தேசம் பொறையும் திரலும் புகழும் நல்ல

திருந்திய ஞானமும், செல்வமும் சேரும் செறு கலியால்

வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்து எடுத்து அளித்த

அருந்தவன் எங்கள் இராமானுசனை அடைபவர்க்கே.

பொருள் – இருள் தரு மாஞாலம் என்றபடி, கலியின் பிடியில் சிக்கி, துக்கப்பட்டபடி உள்ள இந்தப் பூமியைக் காப்பாற்ற, தனது கருணை காரணமாகப் பரமபதத்தில் இருந்து இறங்கி எம்பெருமானார் வந்தார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி தனக்கு அளித்த சரமச்லோகத்தின் (இது ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் உள்ள பதினெட்டாவது அத்தியாயம், 66 ஆவது ச்லோகம்) பொருளை, எந்தவித பயனும் எதிர்பாராமல், உலகம் அனைத்திற்கும் அளித்தார். ஸ்ரீரங்கநாயகியை முன்னே நிறுத்தி, ஸ்ரீரங்கத்தின் நாதனான அழகிய மணவாளனின் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்தார். இவ்விதம் சரணாகதி என்ற தவம் உடைய, எங்கள் ஸ்வாமியான, எம்பெருமானாரை சரணம் புகுந்ததால் கிட்டுவது என்ன தெரியுமா? தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற மதிப்பைப் பெறுவார்கள். பௌத்தர்கள், யாதவப்ரகாசன், யஜ்ஞமூர்த்தி போன்றவர்கள் பெற்றிருந்த போலியான மதிப்பு போன்று அல்லாமல், உண்மையான மதிப்பு என்று கருத்து. மிகுந்த பொறுமையைப் பெறுவார்கள். பகவானுக்கும் அவனது அடியார்களுக்கும் இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்யும் பலன் பெறுவார்கள். சரியான முறையில் பெறப்பட்ட உயர்ந்த ஞானம் பெறுவார்கள். இவை அனைத்தையும் நாம் நாடிப்

போகவேண்டுமா? அவசியம் இல்லை, பெரியபிராட்டியின் கடாசுஷம் மூலம் ஓடிவரும் செல்வம் போன்று, இவை தாமாகவே நம்மிடம் ஓடி வந்து சேர்ந்துவிடும்.

அவதாரிகை - “இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே” என்று இவர் ஹ்ருஷ்டராகிற இத்தைக் கண்டவர்கள், “நாங்களும் இவ்விஷயத்தை லபிக்கப் பார்க்குமளவில் எங்களுக்கு உம்மைப் போலே ஆத்மகுணங்க ளொன்றுமில்லையே” யென்ன; “எம்பெருமானாரைச் சேருமவர்களுக்கு ஆத்மகுணங்கள் முதலானவையெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “எம்பெருமானாரை அடைந்து, அவருடன் பொருந்திய நின்றதைக் காண்டாயா” என்று தன்னுடைய உள்ளத்திடம் இவர் உரைத்தார். இவ்விதம் மகிழ்ந்த இவரைக் கண்ட சிலர், “நாங்களும் இது போன்று எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்க ஆர்வமாக உள்ளோம். ஆனால் அதற்கு ஏற்ற நல்ல குணங்கள் ஏதும் எங்களிடம் இல்லையே” என்று கூறினார். இதற்கு இவர், “எம்பெருமானாரை அண்டுபவர்களுக்கு ஆத்மகுணங்கள் போன்ற பலவும் தானாகவே வந்து சேரும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செறு கலியால் வருந்திய ஞாலத்தை) “கலேஸ் ஸ்வரூபம் மைத்ரேய யதி வா ச்ரோதுமிச்சஸி, தந்நிபோதஸ மாலே ந வர்த்ததே யந் மஹாமுநே; வர்ணாச்ரம ஆசாரவ தீப்ரவர்த்தி ந கலௌ ந்ருணாம், ந ஸாம யஜூரிக் தர்ம விநிஷ்ப்பாதந ஹேதுகீ; விவாஹோ ந கலௌ தர்மயாந் ந சிஷ்ய குரு ஸம்ஸ்த்திதி:, ந தாம்பத்ய க்ரமோநைவ வஹ்நி தேவாத்மக க்ரம:” என்று தொடங்கி, “பரித்யக்ஷயதி பர்த்தாரம் வித்தஹீநம் ததா ஸ்த்ரிய:, பர்த்தா பவிஷ்யதி கலௌ வித்தவாநேவ யோஷிதாம்; ஸ்த்ரிய: கலௌ பவிஷ்யந்தி ஸ்வாரிண்யோ லலிதஸ்ப்ருஹா:; அநாவ்ருஷ்டி பயப்ராயா: ப்ரஜா: சஷுத்பயகாதரா:, பவிஷ்யந்தி ததா ஸர்வே ககநாஸக்த த்ருஷ்டய:; அஸ்நாந போஜிநோ ந அக்னி தேவத அதிதி பூஜநம், கரிஷ்யந்தி கலௌ ப்ராப்த்தே ந ச பிண்டோதக க்ரியாம்; பாஷண்ட ஸம்ச்ரயாம் வ்ருத்திம் ஆச்ரயிஷ்யந்தி ஸத்க்ருதா:; யதா யதா ஹி பாஷண்ட வ்ருத்திர் மைத்ரேய லக்ஷயதே, ததா ததா கலே வ்ருத்திரநுமேயா விசக்ஷணை:” என்னுமளவும் ப்ரதிபாதித்தபடியே அபிபவியா நின்றுள்ள கலியாலே

க்லேசப்படுகிற பூலோகத்தை. “இருள் தருமாஞால”மான பூலோகத்திலேயிருந்த சேதநரையென்றபடி.

விளக்கம் - (செறு கலியால் வருந்திய ஞாலத்தை) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-9 முதல் 12) – கலேஸ் ஸ்வரூபம் மைத்ரேய யதி வா ச்ரோதுமிச்சஸி, தந்நிபோதஸ மாஸே ந வர்த்ததே யந் மஹாமுநே; வர்ணாச்ரம ஆசாரவ தீப்ரவர்த்தி ந கலௌ ந்ருணாம், ந ஸாம யஜூரிக் தர்ம விநிஷ்ப்பாதந ஹேதுகீ; விவாஹோ ந கலௌ தர்மயாந் ந சிஷ்ய குரு ஸம்ஸ்த்திதி:, ந தாம்பத்ய க்ரமோநைவ வஹ்நி தேவாத்மக க்ரம: - மைத்ரேயரே! கலியினுடைய ஸ்வரூபத்தை விளக்கமாகக் கூறுகிறேன், கேட்பீராக. கலியுகத்தில் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் இருக்காது. ஆகவே ருக், யஜூர், ஸாமம் என்ற வேதங்களில் கூறப்பட்ட யாகம் போன்றதான எதுவும் நடக்காது. கலி காலத்தில் தர்மத்திற்கு ஏற்ப திருமணங்கள் நடைபெறாது. குரு சிஷ்ய முறையும் இருக்காது. தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் நடந்து கொள்வதில் எந்தவிதமான தர்மமும் இருக்காது – என்று தொடங்கிக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டபடி மேலோங்கி நிற்கின்ற கலியின் கொடுமையால் துன்பம் அடைந்துள்ள பூமியை:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-18) – பரித்யக்ஷயதி பர்த்தாரம் வித்தஹீநம் ததா ஸ்த்ரிய:, பர்த்தா பவிஷ்யதி கலௌ வித்தவாநேவ யோஷிதாம் - பெண்கள் பொருளில்லாத கணவனைக் கைவிட்டு, எவனாயினும் பொருளுடையவனாக இருந்தால் அவனையே தங்களுடைய கணவனாகத் தேடிக்கொள்வார்கள்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-18) – ஸ்த்ரிய: கலௌ பவிஷ்யந்தி ஸ்வைரிண்யோ லலிதஸ்ப்ருஹா: - பெண்கள் சளுக்கனாக உள்ளவனிடம் காதல் கொண்டு உடலாலோ மனதாலோ விபசாரிகளாக இருப்பார்கள்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-24) – அநாவ்ருஷ்டி பயப்ராயா: ப்ரஜா: சஷுத்பயகாதரா:, பவிஷ்யந்தி ததா ஸர்வே ககநாஸக்த த்ருஷ்டய: - மக்கள் அனைவரும் மழையில்லாமை குறித்து அச்சமுடையவர்களாய், பசிக்குப் பயந்தும், சோர்ந்தும் வானத்தையே நோக்கி இருப்பார்கள்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-27) – அஸ்நாந போஜிநோ ந அக்னி தேவத அதிதி பூஜநம், கரிஷ்யந்தி கலௌ ப்ராப்த்தே ந ச பிண்டோதக க்ரியாம் – பலரும் அக்னி பூஜை, தேவ பூஜை, அதிதி பூஜை, பிண்டோதக தான ரூபமான பித்ரு பூஜை முதலியவற்றைச் செய்யாமல், நீராடாமல் கூட உணவு உண்பார்கள்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-37) – பாஷண்ட ஸம்ச்யாம் வருத்திம் ஆச்யிஷ்யந்தி ஸத்க்ருதா: - போலியாக உள்ள சிலர் நல்ல செயல்கள் செய்வது போன்று தங்களை அண்டுபவர்களை ஏமாற்றி வளர்வார்கள்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-45) – யதா யதா ஹி பாஷண்ட வருத்திர் மைத்ரேய லக்ஷ்யதே, ததா ததா கலே வருத்திரநுமேயா விசக்ஷணை: - எப்போது மக்களுக்கு போலியானவர்களுடைய வாக்கியங்களில் இச்சையுண்டாகுமோ அப்போது கலி நன்றாக வளர்ந்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதாவது, திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள் தரு மா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமை என்ற இருளை ஏற்படுத்துகின்ற பூமியில் உள்ள சேதநர்களை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – (வண்மையினால்) “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:, தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரிய தர்ஸநம்” என்னும்படி ஜ்ஞாநமாந்தயத்தாலே இத்தலையில் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க, தம்முடைய பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வ லக்ஷண க்ருபா மூலமாக ஒளதார்யத்தாலே வந்து பரமபதத்தில் நின்று க்ருபா மாத்ர ப்ரஸந்நராயக் கொண்டு இந்த லோகத்திலே யெழுந்தருளி. “புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாயச, ஸ்ரீமான் ஆவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:” என்னக் கடவதிறே. “வெறிதே யருள் செய்வர்” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக வந்தருளி.

விளக்கம் - (வண்மையினால்) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-2-29) - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:, தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரிய தர்ஸநம் - உயிர்களுக்கு, க்ஷண நேரத்தில் அழியக்கூடிய மனித உடல் கிடைப்பது

அரிது, அது கிடைத்தபோதிலும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய அன்புக்கு இலக்கான பாகவதர்களைக் காண்பது மிகவும் அரிது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானச்சுருக்கம் காரணமாக உலகில் உள்ளவர்களுக்கு பகவத்விஷயத்தில் எந்தவிதமான ஆர்வமும் இல்லாதபோதிலும், மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத கருணைக்குக் காரணமான தனது தாராள குணத்தால் தூண்டப்பட்டு, பரமபதத்திலிருந்து இங்கு வந்து கருணையை மட்டுமே வெளிப்படுத்துபவராக இந்த உலகத்தில் எழுந்தருளி. புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த சூடியாயச, ஸ்ரீமான் ஆவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - சூரியனைக் கண்ட தாமரை மலர்வது போன்று, இராமாநுசன் என்னும் சூரியனைக் கண்ட நம்முடைய பாவங்கள் அனைத்தும் மறைகின்றன - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (8-7-8) – வெறிதேயருள் செய்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான ப்ரதிபலன் காரணமும் இன்றி இங்கு அவதரித்து.

வ்யாக்யானம் - (எடுத்தளித்த) “ஸாஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வாமர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ர பாணிநா” என்கிறபடியே லோகத்தா ரெல்லாரையும் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரத்தில் நின்று உத்தரிப்பித்து ரக்ஷித்தவராய். திருக்கோட்டியூர்நம்பி குஹ்யதமமாக உபதேசித்துப் போந்த சரமச் ச்லோகார்த்தத்தை எல்லார்க்கும் பூரிதாநம் பண்ணியும், ஸ்ரீரங்கநாயகியார் முன்னிலையாக அழகியமணவாளன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணியும் ரக்ஷித்தருளினா ரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - (எடுத்தளித்த) ஸாஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வாமர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ர பாணிநா - ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன், இந்த உலகில் உள்ள ஜீவாத்மாக்கள் மீது கருணை கொண்டு, அவர்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, தன்னுடைய திருக்கரங்களில் சாஸ்த்ரத்தைக் கைக்கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உலகத்தில் உள்ள அனைவரையும், அவர்களுடைய வேண்டுதல்களை எதிர்பார்க்காமல், அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரை ஏற்றிக் காப்பாற்றியவராக. திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமக்கு மிகவும் இரகசியமாக உபதேசித்த ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் சரமச்லோகத்துடைய ஆழ்பொருளை அனைவருக்கும் மகிழ்வுடன் வெளியிட்டு,

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் முன்னிலையில் அழகியமணவாளனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் சரணம் அடைந்து, அனைவரையும் காப்பாற்றினார்.

வ்யாக்யானம் - (அருந்தவன்) “தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” என்றும், “ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி”, “யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தபஸ்ஸுக்களெல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கண்டு உத்தமமான தபஸ்ஸாய், வ்யவஸாயிகளுக்கு துர்லபமாய், “ப்ரபத்தேரந்யந் நமே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:” என்று தம்மாலே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட சரணாகதி ரூப தபஸ்ஸையுடையவராய்.

விளக்கம் - (அருந்தவன்) - தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: - ஆகையால் ந்யாஸத்தை (சரணாகதி) தவங்களில் மேலானதாகக் கூறுகிறார்கள் - என்றும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-62) - ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி - கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டு, ஞானயோக பக்தி யோகங்களைச் செய்பவர்கள் ப்ரபத்தி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்தைக் கூடப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்லர் - என்றும், அஹிர்ஹந்த்ய ஸம்ஹிதை (37, 25 - 27) - யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - பயனில் விருப்பம் கொண்ட பலராலும், எந்தெந்த பலன்கள் மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதோ, முமுக்ஷுவால் மோக்ஷம் என்னும் பலன் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் அடைய இயலாதோ அப்படிப்பட்ட பலவிதமான பலன்களும் ப்ரபத்தியால் அடையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தி மூலமே புருஷோத்தமனாகிய பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான். எங்கு சென்றால் மீண்டும் திரும்புவது என்பது இல்லையோ, அந்த இடமே முமுக்ஷுக்களால் விரும்பப்படும் இடமாகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தவங்கள் அனைத்திலும் மிகவும் உயர்ந்த தவமாகவும், சாதாரணமாக உள்ளவர்களுக்கு மிகவும் அரிதாகவும், ப்ரபத்தேரந்யந் நமே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந: - கோடி, ஆயிரம் என்று

எத்தனை வணங்கினாலும், ப்ரபத்தியைத் தவிர உயர்ந்த மோசஷ உபாயம் இல்லை - என்று தன்னால் உறுதிபட உரைக்கப்பட்டதும் ஆகிய சரணாகதி வடிவில் உள்ள தவம் நிறைந்தவர்.

வ்யாக்யானம் - (எங்கள்) எங்களுடைய ஸ்வாமியான. எங்களுக்குத் தம்மை முற்றுட்டாகக் கொடுத்தருளினவென்னுதல். ஞாலத்தை யெடுத்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், தம்மை யெடுத்தருளுகைக்கே வந்தாரென்று காணும் இவரபிஸந்தி. அன்றிக்கே, “விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்” என்று பஹுவசந்தாலே சொல்லி, அநேகம் பேரை ஸம்ஹரித்தாலும் ஹிரண்ய ராவண கம்ஸாதிகளே ப்ரத்யவதாரத்திலும் ப்ரதாநரா யிருக்குமாப்போலே, லோகத்தாரையெல்லாம் உத்தரிப்பிக்கவேணுமென்று அவதரித்தாராகிலும், தம்மை யொருவரையும் உத்தரிப்பிக்கவேணுமென்று அவதரித்தாராகக் காணும் இவர் நினைத்திருப்பது. (இராமாநுசனை) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை. (அடைபவர்க்கே) ஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்களுக்கே. “சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (எங்கள்) - எங்களுடைய ஸ்வாமியாகிய. எங்களுக்குத் தன்னைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கும்படியும், பலன் பெறும்படியும் அளித்தார். இந்த உலகத்தைத் தன்னுடையது என்று கருதி கருணை பொழிய எம்பெருமானார் வரவில்லை, திருவரங்கத் தமுதனராகிய தன்னை எடுத்தாண்டு கருணை பொழியவே எம்பெருமானார் வந்தார் என்று எண்ணுகிறார். அல்லது, கீதை (4-8) – விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் – பாவங்களை அழிப்பதற்காகவும் – என்று தீயவர்களை வதம் செய்து காப்பாற்றுவதற்காக உலகிற்கு வருவதாக ஸர்வேச்வரன் உரைத்தாலும், அந்தந்த அவதாரங்கள் ஹிரண்யன், இராவணன், கம்சன் என்று குறிப்பிட்டவர்களை வதம் செய்வதற்காகவே எடுக்கப்பட்டவை என்றுள்ளது போன்று, எம்பெருமானார் இந்த உலகில் உள்ள பலரையும் கரையேற்றவேண்டும் என்று எண்ணி அவதரித்தார் என்றாலும், திருவரங்கத் தமுதனாராகிய தன்னைக் கரையேற்றவேண்டும் என்பதற்காகவே வந்தார் என்று இவர் எண்ணுகிறார். (இராமாநுசனை) - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை. (அடைபவர்க்கே) – அண்டி நிற்பவர்களுக்கு மட்டுமே, யதிராஜ விம்சதி (18) - சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர

பவச்சரிதாநாம் - நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்களில் கூறப்பட்டவை மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பொருந்திய தேசம்) ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான பராபிபவந ஸாமர்த்யமும், ஸரஸ்வதீ பண்டாரத்திலிருந்த மாயாவாதிகளையும், திருநாராயண புரத்திலிருந்த பெளத்தரையும், யாதவப்ரகாசன், யஜ்ஞமூர்த்தி தொடக்கமானவரையும் ப்ரஸங்க முகத்தாலே அபிபவித்தவருடைய மதிப்புக்குப் போலியான மதிப்பென்றபடி. பொருந்துதல் - சேருதல், அதாவது - ஸ்வரூபாநுரூபத்வம். தேச - மதிப்பு. (பொறையும் எத்தனை வ்யஸந ஸுகங்கள் வந்து மேல் விழுந்தாலும் அநவஸாதாநுத்தர்ஷங்களுக் குடலாய், “விபதி தைர்யம் அதாப்யுதயே சஷமா” என்னும்படியான சஷமா குணமும்.

விளக்கம் - (பொருந்திய தேசம்) - தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியாக தன்னையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தையும் எதிர்ப்பவர்களை அவமதித்து ஓடும்படிச் செய்யவல்ல திறன். ஸரஸ்வதீ பண்டாரத்திலிருந்த மாயாவாதிகள், திருநாராயணபுரத்திலிருந்த பெளத்தர்கள், யாதவப்ரகாசன், யஜ்ஞமூர்த்தி போன்ற பலரையும் தனது வாதத் திறனால் வென்ற எம்பெருமானாருக்கு எழுந்த மதிப்பு போன்றதான மதிப்பை அடைவர். எத்தனைவிதமான இன்பதுன்பங்கள் வந்தாலும், எல்லையற்ற உயர்த்திக்கு இலக்கணமாக உள்ளதான பர்த்ருஹரி நீதி சதகம் (1-63) - விபதி தைர்யம் அதாப்யுதயே சஷமா - ஒரு ஞானிக்குத் தைர்யமே தந்தை, மன்னிக்கும் பொறுமையே தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மன்னித்தருளும் பொறுமையைப் பெறுவர்.

வ்யாக்யானம் - (திறலும்) பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்களிலே, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றாப்போலே ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணித் தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பான மநோபலமும். (புகழும்) சம தம ஆத்யாத்ம குணமென்னுதல்; ஸகலதிகந்த வ்யாப்தையான கீர்த்தியென்னுதல்; (நல்ல திருந்திய ஞானமும்) சேதநராயிருப்பார்க் கெல்லாம் ஸாதாரணமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநமுண்டு ஐஹிகாமுஷ்மிக விஷயங்களிலே அநுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயுமிருக்கிற விஷயங்களையும், அவற்றுக்கு ஸாதநமாயிருக்கு மவற்றை

அறிவிப்பிக்கக் கடவதாய், அப்படியன்றிக்கே, ஸதாசார்ய ஸமாச்சரணம் பண்ணி குருகுலவாஸாதிகளாலே அவனுக்கு முகமலர்த்தி யுண்டாக்கி அவனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வஹித புருஷார்த்த தத்யாதாதம்ய ஜ்ஞாநமும். “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா: உபதேச்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்நாநிநஸ் தத்வ தர்சிந:” என்றும், “மைத்ரேய: பரிப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச” என்றும், “ஏதத் ஜ்ஞாநம் இதி ப்ரோக்தம்” என்றும், “செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே கட்டளைப்பட்ட ஸம்யஜ்ஞாநமும். (செல்வமும்) “ஸாஹிஸ்ரீரம்ருதாஸதாம்” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற வேதவேதாந்த பாரகத்வமாகிற ஸ்ரீயும், “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:” என்கிற கைங்கர்யஸ்ரீயு மென்னுதல்; “நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்கள்” என்கிறபடியே ஐஹிகஸ்ரீயுமென்னுதல். இவையெல்லாம் அஹமஹ மிகையா வந்து தன்னடையே சேருமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (திறலும்) ஸர்வேச்வரன், அவன் அடியார்கள், ஆசார்யர்கள் விஷயத்தில் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் உனக்கு வேண்டிய அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து விதமான கைங்கர்யங்களையும் முழுமையாகச் செய்து முடிக்கவல்ல உறுதியும் பெறுவர். (புகழும்) - எந்த நிலையிலும் ஸமமாக இருத்தல் போன்ற ஆத்மகுணங்கள், அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும்படியான கீர்த்தி பெறுவர். (நல்ல திருந்திய ஞாநமும்) - மனிதர்களாக உள்ள அனைவருக்குமே பொதுவாகச் சில தன்மைகள் உண்டு. அவையாவன, இக பர சுகங்கள் குறித்து விருப்பமும், மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பும் ஆகும். இது போன்ற விஷயங்களை உணர்த்தவல்ல ஞானம் என்பது மனிதர்களுக்குப் பொதுவாகவே காணப்படும். இத்தகைய ஞானம் போன்று அல்லாமல், தனது ஆசார்யனை அண்டி நின்று, குருகுல வாசம் போன்றவை மூலம் அவரை மகிழும்படிச் செய்து, அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட உண்மை மற்றும் நன்மைகள் நிறைந்த புருஷார்த்தம் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல ஞானத்தை அடைவர். கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா: உபதேச்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்நாநிநஸ் தத்வ தர்சிந: - ஆத்மஞானிகளை நன்றாக வணங்குவதாலும், பொறுமையாகக் கேட்பதாலும், கைங்கர்யம் செய்வதாலும் அவர்களிடமிருந்து ஆத்மஞானத்தைப்

பெறுவாயாக. ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த அவர்கள் உனக்கு அத்தகைய ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-1) - மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச - மைத்ரேயர் என்னும் ரிஷி நன்றாக வணங்கிக் கேட்டார் - என்றும், கீதை (13-11) - ஏதத் ஜ்ஞாநம் இதி ப்ரோக்தம் - இவை அனைத்தும் ஞானம் - என்றும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது ஆசார்யன் கருணைக்கு அடிபணிந்து உண்டான ஞானம். (செல்வமும்) - ஸாஹிஸ்ரீரம்ருதாஸதாம் - என்று கூறப்படுவதான வேதவேதாந்தங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல செல்வத்தை அடைவர். அல்லது இராமாயணம் - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: - மஹாலக்ஷ்மி பொருந்திய லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப கைங்கர்யச் செல்வத்தை அடைவர். திருவாய்மொழி (8-10-11) - நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இந்த உலகில் வாழும்போது உள்ளதான பொருட்செல்வமும் பெறுவர். இவை அனைத்தும் "நான் முந்தி, நான் முந்தி" என்று போட்டி இட்டபடி வந்து சேரும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்